

Kāda ir Latgale un tās cilvēki šajā laika cēlienā, kad ārējā pasaule vairs nav droša, jo kaimiņi izvēlējušies agresijas, nevis sadarbības valodu. Rakstu ciklā «Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis» atklāsim gan lielākos reģiona kopienu izaicinājumus, gan arī īpašos spēka avotus, meklēsim problēmām iespējamus risinājumus, vērtības. Ar šo cilvēkstāstu starpniecību atklāsim iespējami plašākai auditorijai visā Latvijā, ka Latgale ir neatņemama Latvijas daļa, ka tās kopienai ir stipri – kristīgajās un arī pilsoniskajās vērtībās balstīti pamati, ka tās iedzīvotāji – lai arī dažādu tautību, dažādu reliģisko konfesiju un profesiju ļaudis – ir īsti savu novadu, savas Latgales un Latvijas patrioti. Un ka tieši viņi – šie stiprie latgalieši – veido stipru Latvijas un arī Eiropas Savienības ārējo robežu.

Augšdaugavā pamazām mācās dzīvot kopā jaunajā novadā

Cieši pieklāvjies savam kādreizējam centram – Daugavpilij, kā arī brāļu – lietuviešu Panevēžas un Utenas apriņķiem, **Augšdaugavas novads** pēc 2021. gada Administratīvi teritoriālās reformas nu iecelts arī visas civilizētās Eiropas robežas sardzē, proti, divi no tās 25 pagastiem – Skrudaliena un Saliena – no nākuši tiešā par agresorvalsti kļuvušās Baltkrievijas tuvumā. Lai arī pašiem uz savas ādas nu jau vairākus gadus nākas izbaudīt kaimiņvalsts autoritārā režīma rīcības sekas, tas ir, lukašenkistu izraisīto nelegālo migrantu krīzi, vietējie gan teic, ka nekādu lielo apdraudējumu no tā gan nejūtot – šobrīd visu veidu Latvijas spēka struktūru darbošanās pierobežā esot tik pārliecinoša kā nekad agrāk... Bet vairāki aptaujātie atzīst, ka dzīve kļuvusi sarežģītāka. Un ne jau tikai tāpēc, ka vienam otram preču iegāde un piegāde abpus robežai bijis gadiem ierasts rūpals, sliktākais, ka kara un attiecīgi slēgtās robežas dēļ teju ar varu pārrautas ģimeniskās saites.

Baidās būt pārprasti vai nesaprasti

Jāatzīst, šis bija vienīgais projekta izpētē ietvertais novads, kur viedokļu aptaujā uzrunātos ļaudis neizdevās pierunāt fotografēties vai kā citādi atpazīstami identificēt sevi medijos – esot bail. Bail, ka tiks nesaprasti vai pārprasti. Vieniem bail, ka kaimiņi nesapratīs, otriem – ka pašu pārliecība varētu īsti neatbilst valdošajiem viedokļiem... Vairums vispār nevēlējās runāt par novada nākotni, tā stiprajām un vājajām pusēm, tomēr mums izdevās dažus dažāda vecuma cilvēkus pierunāt savu viedokli paust. Lūk, ko žurnālistiem, vērtējot šodienas situāciju novadā, Latgalē, kā arī to, kā paši jūtas, dzīvojot savā valstī Latvijā (visi uzsvēra, ka ir mūsu valsts pilsoņi), ekspresaptaujājā pastāstīja četru dažādu Augšdaugavas novada pagastu iedzīvotāji.

Svetlana (Augšdaugavas novada Biķernieku pagasta iedzīvotāja): «Es mīlu Latgali, savu novadu, bet man šķiet, ka mūsu valdība pēdējā laikā dara visu iespējamo, lai pilnībā atbrīvotos no krieviem valstī un, pirmām kārtām, Latgalē. Viņi nevēlas saprast, ka Krievija – tie nav visi krievi. Es, piemēram, nosodu karu Ukrainā. Kā var attaisnot slepkavības? Mēs, dzīvojot netālu no Baltkrievijas un Krievijas robežas, izjūtam stresu, nedod Dievs kaut ko tamlīdzīgu piedzīvot šeit. Mums ir jāsaprot, ka stiprākus padarīs apvienošanās, nevis šķelšanās. Nevajag šķirot cilvēkus pēc tautības, nevajag aizliegt mums lietot dzimto valodu, un, ticiet man, tad Latgalē būs lielāka satiecība nekā tagad.»

Aleksejs (Augšdaugavas novada Dmenes pagasta iedzīvotājs, pensionārs): «Kāpēc tika aizliegti Krievijas kanāli? Man tur patika daudzi raidījumi, ziņas es gandrīz neskatījos. Bet tagad laukos pat nav ko darīt, reizēm klausos «Doma laukumus». Kas sagaida mūsu laukus? Nekas labs. Jaunieši aizbraukuši uz Rīgu vai ārzemēm, esam palikuši tikai mēs, veci. Cik ilgi mēs te vēl dzīvosim? Kad mūsu vairs nebūs, izmirs arī lauki. Lai Latgale kļūtu stiprāka, tajā ir jāiegulda nauda, nevis jāatņem pēdējais. Kāpēc skolas tiek slēgtas? Skolās ne tikai bērni mācās, bet strādā arī vietējie iedzīvotāji. Celiet šeit rūpnīcas, fermas. Būs darbs, būs arī cilvēki, un Latgale dzīvos.»

Alīna (Augšdaugavas novada Sventes pagasta iedzīvotāja): «Šogad es uzmanīgi klausījos mūsu prezidenta uzrunu Jaunajā gadā. Man viņš patīk, beidzot ir valsts vadītājs, kurš nešķiro cilvēkus pēc tautības. Edgars Rinkēvičs šoreiz apsveica ne tikai latviešus, bet visus Latvijas iedzīvotājus, arī mūs – krievus. Tas, protams, palīdz stiprināt mūsu garu šeit, Latgalē. Mēs sākam justies kā Latvijas daļa. Gribētos, lai mūsu reģionam Rīgā veltītu vairāk uzmanības. Mums ir vajadzīgas darbavietas, kur varētu strādāt mēs un mūsu bērni, lai ģimenēs būtu labklājība. Tad arī cilvēki sāks atgriezties un palīdzēs attīstīt dzimto valsti.»

Edgars (Augšdaugavas novada Kalkūnes pagasta iedzīvotājs): «Vairumam mūsu novada iedzīvotāju beidzot vajadzētu saprast, ka ir jābūt vienotiem, nevis jāfano par Putinu un viņa rokaspuišiem. Ja Krievija mūs sadomātu bombardēt, nevienš neskatītos, kura – krieva vai latvieša – māja tiek uzspridzināta. No Putina asiņainajām rokām ietu bojā visi, arī mūsu bērni. Mums jāklūst vienotiem, mums beidzot ir jāpamostas. Es neesmu pret krieviem un krievu valodu, esmu par to, lai arī mūsu – latviešu – valoda tiktu cienīta. Jūs šeit dzīvojat daudzus gadus. Tad kāpēc jūs nemācāties mūsu valsts valodu? Mūsu tuvinieki pēc 1940. gada okupācijas nez kāpēc bija spiesti ļoti ātri iemācīties krievu valodu.»

Diāna (Augšdaugavas novada Sventes pagasta iedzīvotāja, studente): «Es zinu savas ģimenes vēsturi. Manus senčus, krievus, 1949. gadā gribēja izsūtīt uz Sibīriju. Par laimi, tas nenotika, mana vecmāmiņa piedzima Latvijā. Un es ļoti priecājos, ka šeit dzīvoju. Man patīk Latgale, šeit ir ļoti skaisti, pārsvarā dzīvo brīnišķīgi cilvēki. Un esmu ļoti sarūgtināta, kad, atbraucot uz Rīgu, no dažiem kursabiedriem dzirdu, ka mums ir tikai rašisti. Tā nav patiesība. Pie mums ir ļoti daudz valstij lojālu cilvēku, gribētos, lai arī valsts būtu lojālāka mums, Latgales iedzīvotājiem. Pašlaik studēju Rīgā, augstskolā, tagad ir brīvlaiks. Pēc augstskolas beigšanas plānoju atgriezties mājās, lai strādātu šeit savā specialitātē. Ceru, ka man viss izdosies.»

Tik labi atgriezties un būt savā vietā!

Tā, mazliet pamainot vietām vārdus, sarunā ar žurnālistiem vairākkārt atkārtu īsts savas Latgales, sava Biķernieku pagasta un, protams, arī savas skolas patriots – Biķernieku pamatskolas direktors **Aleksejs Mackevičs**. Savulaik absolvējis Latvijas Universitāti, viņš bija iecerējis kļūt par diplomātu, taču pievērsās izglītības nozarei. Turklāt – augstākajā vadības līmenī. Taču, neskatoties uz veiksmīgu karjeru Izglītības un zinātnes ministrijā, Aleksejs nolēma atgriezties dzimtajā Latgalē, turklāt izvēloties nevis otro lielāko valsts pilsētu Daugavpili, bet gan nelielu ciematu Augšdaugavas novada Biķernieku pagastā.

«Tā ir mūsu ģimenes tradīcija – atgriezties mājās, Latgalē (*smejas*). Šī ir vismaz trešā Mackeviču paaudze, kas dod priekšroku Latgalei, nevis Rīgai. Šis lokālpatriotisms ir raksturīgs visiem manas ģimenes locekļiem. Arī mana sieva Kristīna pārcēlās no galvaspilsētas, lai strādātu Daugavpils psihoneiroloģiskajā slimnīcā, lai gan Rīgā viņa varētu veidot spožu karjeru. Un mēs esam pateicīgi liktenim, ka mūsu dzīvē tā sanāca,» saka Aleksejs.

Pirms divpadsmit gadiem, kad Aleksejs – jauns speciālists no Rīgas –, piekrita uzņemties vietējās pamatskolas direktora amatu, skola bija gandrīz norakstīta, un to plānoja slēgt. Izglītojamo skaits bija katastrofāli mazs, trūka arī pedagogu. Tomēr līdz ar jaunā direktora atnākšanu viss mainījās... Nu Biķernieku pamatskolu noteikti var saukt par Augšdaugavas novada lepmumu. Šobrīd Biķernieku pamatskolā mācās ap 170 skolēnu, no kuriem 70 % ir citu pašvaldību, tostarp Daugavpils valstspilsētas iedzīvotāji. Ir pat tā, ka veidojas rinda ar tiem, kas gribētu mācīties šajā izglītības iestādē. Taču visus gribētājus uzņemt nav iespējams, jo... vienkārši telpu skolā ir par maz. Arī daudzi pedagogi, neskatoties uz vakancēm pilsētas skolās, izvēlās strādāt tieši šajā Augšdaugavas novada izglītības iestādē.

Skolai ir izdevies īstenot daudzus projektus, tādējādi jūtami uzlabojot arī kādreiz tik panīkušās skoliņas materiāli tehnisko bāzi, bet Erasmus+ pro-

Aleksejs un Kristīna Mackeviči

Publicitātes foto

jektu ietvaros skolēni un viņu pedagogi jau apceļojuši teju visu Eiropu.

Jāpiebilst, ka Biķernieku pagastā ir viens no lielākajiem krievvalodīgo īpatsvaram valstī. Direktors spriež, ka vismaz divas trešdaļas no 435 pagasta iedzīvotājiem, ja ne vēl vairāk iedzīvotāju, ir krievi vai, pareizāk sakot, viņu ģimenes valoda ir krievu, līdz ar to skolai ir īpaša misija valsts valodas stiprināšanā. Un, neskatoties uz grūtībām, Biķernieku pamatskola godam dara visu iespējamo, lai tas izdotos.

Bet kāds ir panākumu noslēpums? Kā Aleksejam izdevās panīkušo skolu atkal iecelt saulītē? Direktors atzīst, ka tas noticis, pateicoties ģimenei, tās atbalstam un ticībai, ka jaunajam speciālistam viss izdosies. Un te nu ir laiks pateikt, ka arī abi Alekseja vecāki ir... skolotāji, turklāt paši saka, ka vienmēr ar prieku izvēlējušies vissarežģītākās klases, jo bija pārliecināti, ka noteikti tiks galā ar visām grūtībām un atradīs kopīgu valodu ar katru skolēnu. «Domāju, diezin vai vienatnē būtu spējis īstenot kaut daļu no tā, kas izdevies līdz šim. Bet man ir ļoti stiprs balsts – mana ģimene un kolēģi, bez viņu palīdzības un atbalsta viss, ko mēs varam redzēt Biķernieku pamatskolā, nebūtu iespējams. No sirds pateicos viņiem par to!» piebilst Aleksejs.

Nīcgalieši pamazām atgūstas pēc savas skolas zaudēšanas

Doties uz Nīcgali mūs pamudināja sabiedriskās politikas centra «Providus» veiktajā pētījumā noskaidrotais. Izrādās, ka vienīgi šajā Augšdaugavas novada pagastā nav nevienas nevalstiskās organizācijas. Kāpēc tā, – trūkst uzņēmīgu ļaužu, viedokļu līderu? Vietējai kopienai nav kopīgu interešu? Kā jau tas nereti gadās, apskatot lietas kārtīgi, atbildes pavisam citas, bet daudzas no tām saistījās ar vietējās skolas slēgšanu 2017. gadā...

* Nīcgales ciems un pagasts atrodas Augšdaugavas novadā un robežojas ar Jersikas (Līvānu novads) un Rožkalnu pagastu (Preiļu novads).

* Vēstures avotos Nīcgale ir pieminēta jau 1254. gadā Romas pāvesta Inocenta IV izdotajā dokumentā par Livonijas ordeņa tiesībām uz Nīcgales pili, tātad šogad svinam Nīcgales 770 gadu jubileju.

* Pateicoties dzelzceļam Rīga–Daugavpils, 19. gadsimta otrajā pusē tapa Nīcgales ciems.

* Šobrīd Nīcgales pagastā deklarēti 539 iedzīvotāji, no tiem 330 ir darbaspējīgā vecumā un 152 pēc darbības vecumā, pārējie – bērni un jaunieši (uz 01.01.2024, avots – www.pmlp.gov.lv). Te atrodas pirmskolas izglītības iestāde «Sprīdītis», tautas nams, katoļu baznīca, doktorāts, bibliotēka, veikals un pagastmāja.

Kā toreiz un arī tagad uzsver vietējie, skola bija īsta vietējā gaismas pils – kultūras oāze, visu svarīgo notikumu centrs. Pēc skolas zaudēšanas atgūties nenācās viegli... Tomēr nu Nīcgales pagastā kopiena atradusi savas atbalsta un aktivitāšu «salas» – savas piederības un stiprā pleca vietas. Un tādas, kā uzsver vietējie, ir trīs: pirmsskolas izglītības iestāde jeb bērnudārzs «Sprīdītis», Nīcgales tautas nams un arī Nīcgales katoļu baznīca.

Nīcgales katoļu baznīca, 2024

Publicitātes foto

Ir autobusu pietura «Nīcgales skola», lai gan Nīcgales skolas vairs nav (ēkas vienā stāvā izveidoti grupu dzīvokļi)

Publicitātes foto

Kad pēcpusdienā no skolēnu autobusiem izbirst bērni, pagasts ir dzīvs!

Publicitātes foto

Šobrīd Nīcgales pirmsskolas izglītības iestādē «Sprīdītis» var sastapt tikai tās vadītājas pienākumu izpildītāju **Ingrīdu Mickeviču**, jo gan kolēģiem, gan arī bērniem jūlijs un augusts ir brīvlaiks. Bērnodārza pagalmā strādnieki novāc nozāgētos kokus. Ingrīda rāda, ka to vietā atjaunos sporta laukumu. Tāpat viņa priecājas, ka šogad «Sprīdīti» apmeklēja 25 bērni vecumā no viena gada un septiņu mēnešu līdz septiņu gadu vecumam un ka gadu no gada šis

skaitlis paliek... nemainīgs. Tie ir gan Nīcgales pagasta, gan kaimiņpagastu – Līksnas, Kalupes – bērni, viena māmiņa savu lolojumu ved pat no Dubnas pagasta. Tieši stabilā audzēkņu skaita dēļ pašvaldība «Sprīdīti» veica eiroremontu, par kuru nīcgālieši bija sapņojuši jau kopš šī gadsimta sākuma (bērnodārzs dibināts pirms 30 gadiem).

«Mēs priecājamies, ka esam vajadzīgi bērniem un viņu vecākiem. Tas mūsu veik-

smes stāsts ir izglītības kvalitāte (to turam ļoti augstu), latviskā vide un ģimeniskā atmosfēra. Mēs esam deviņi kolēģi, kas redz, izglīto, lutina katru bērnu,» stāsta Ingrīda ar cerību, ka jau septembrī bērnodārzā atkal būs ne mazāk kā 20 līdz 25 bērni.»

Jāpiebilst, ka šajā bērnodārzā bērniem viss ir bez maksas – gan ikdienas nodarbības, gan interešu pulciņi, te darbojas tautas deju kolektīvs un ansamblis, kas abi skatēs iegūst otrās pakāpes diplomus, piedalās arī Nīcgales pagasta Tautas bibliotēkas un pagasta pasākumos. Vienīgi vecākiem par ēdināšanu jāmaksā daļēja vai pilna maksa.

Lai gan Nīcgales pagasts robežojas ar diviem citiem novadiem un atrodas pie lielās šosejas Daugavpils–Rīga, pēc skolas aizvēršanas maza daļa vecāku atdeva bērnus kaimiņpašvaldību skolās. Ingrīda novērojusi, ka Špoģu vidusskolas un Vaboles pamatskolas (uz šo skolu brauc arī Ingrīdas meita, otrās klases skolniece, un dēls, jau piektās klases audzēknis) skolēnu autobusi ir lieli un pilni ar Nīcgales bērniem, tikmēr uz Līvānu novadu no Nīcgales dodas mazais mikroautobuss.

Runājam ar Ingrīdu arī par to, ka vietējā pašvaldība atrodas tuvāk iedzīvotājiem nekā ministrijas Rīgā, tāpēc svarīgs ir pašvaldības atbalsts vietējai kopienai.

Vaicāta, kāpēc pati savulaik nav aizbraukusi no Nīcgales, Ingrīda stāsta, ka

piecus gadus dzīvoja Daugavpilī un studēja universitātē, lai kļūtu par pamatskolas skolotāju. Jā, pilsētā ir daudz lielākas darba un atpūtas iespējas, taču Ingrīda nejutās šai pilsētai piederīga. Viņa pastāstīja: «Kad varēja atgriezties, mēs ar vīru atbraucām uz Nīcgali. Esmu nīcgāliete, nevis pilsētniece, un Nīcgale ir manas Mājas, te esmu dzimusi, te pabeidzu Nīcgales pamatskolu. Pārbraucot no Daugavpils, uzreiz sāku strādāt «Sprīdīti». Nu jau šajā darbā ir aizsteigušies desmit gadi, un šobrīd arī vadu šo bērnodārzu. Varbūt, pastaigājoties pa Nīcgali dienas laikā, pagasta dzīve šķiet mierīga un klusa, taču, kad skolas laikā četros pēcpusdienā atbrauc skolēnu autobuss, no tā izbirst bērni un jaunieši, un pagasts ir dzīvs! Tikko bija kapusvētki, sabrauca radu radi, baznīca bija pilna. Vasarās no brīvlaikā sabraukušajiem mazbērniem un atvaļinājumu baudošajiem atpūtniekiem čalo viss pagasts. Katru gadu maija sākumā svinam Nīcgales pagasta svētkus, un atkal ciema centrā ir kā bišu stropā. Čakli apmeklēti arī Nīcgales pagasta tautas nama pasākumi. Ja cilvēks gribēs, tad viņš atradīs, ko darīt arī Nīcgālē. Cilvēks veido savu vidi, vietu, kopnoskaņu, nevis otrādi. Vienīgi gribētos, lai dzimtu vairāk bērniņu. Taču demogrāfiskā problēma – tā jau ir visas Eiropas sāpe.»

Nīcgālieši prot smīdināt un smieties

Arī Nīcgales pagasta tautas namā vasarā valda atvaļinājumu atmosfēra, tomēr tur čakli rosās šī nama saimniece **Aina Stikāne**. Top vēsturiskā ekspozīcija – jau sarūpēti tautas tērpi, tāpat būs izstādīta tautas mūzikas instrumentu kolekcija un Nīcgales skolas muzeja materiāli.

Aina piekrīt žurnālistu vērojumam, ka tautas nams ir tā kultūras sala, kas nīcgāliešus iesaista un apvieno. Vispirms jau iesaistošie ir pieci kolektīvi – vidējās paaudzes deju kolektīvs «Lakši», folkloras kopa «Neicgaļiši», līnijdeju grupa «Rodeo meitenes», kā arī sieviešu vokālais ansamblis «Dzirkstelītes» un amatierteātris «Kvēlošās sirdis».

«Šie kolektīvi darbojas jau 20 gadus un bez pārtraukuma. Tas ir pašu nīcgāliešu nopelns, jo viņi nāk, iesaistās un piedalās. Pašdarbības kolektīvi popularizē sevi, savu Nīcgali. Protams, mēs nevarētu pastāvēt, ja nebūtu pašvaldības un pagasta pārvaldes atbalsta. Vajadzēja nomainīt jumtu tautas namam, tāpat jāsāšaj jauni tērpi kolektīviem, mēs arī braucam uz koncertiem (pavasār amatierteātris bija Brīvdabas muzejā) un skatēm. Tu viens pats neko nevari izdarīt arī kultūrā, kultūrā ir jāiesaistās visai kopienai,» teica Aina, uzsverot, ka cilvēku dzimtajai vietai piesaista arī kultūras norises un kolektīvi.

Publicitātes foto

Aina Stikāne (otrajā rindā 3. no kreisās) dzied folkloras kopā «Neicgaļiši»

«Baznīca ir tā vieta, kur tu vari satikt Dievu un tuvāko»

Publicitātes foto

Vēl viena Nīcgales kopienu apvienojoša un stiprinoša sala ir Nīcgales katoļu baznīca. **Sanita Jaunošāne** ir šīs draudzes katehēte kopš 1992. gada, un viņa esot novērojusi, ka draudzes dzīvei ir kāpumi augšā un lejā, un šobrīd ir šis kāpiens lejā.

Tas tāpēc, ka pēc Covid-19 pandēmijas viena daļa ticīgo apradusi ar dalību Svētajā Misē attālināti, tas ir, ar radio vai sociālo tīklu starpniecību. Vēl viena visas pasaules sāpe, kas skārusi arī Nīcgali, – dzimst mazāk bērnu, tikmēr jaunieši, aizbraukuši stu-

dēt, paliek Rīgā... Tāpēc dievkalpojumos ticīgo ir mazāk, arī draudžu pasākumu nav daudz.

«Laiki iet un laiki mainās, un mainās arī paaudzes. Nīcgales pamatskolas laikā skolotāji un skolēni aktīvi iesaistījās draudzes dzīvē (skolā notika ticības mācības stundas, bet baznīcā – skolas mācību gada dievkalpojumi, bērni dziedāja kori, gāja procesijā). Dievnama vērtību, nepieciešamību cilvēka dzīvē nevar izmērīt kvantitatīvi: sak, ja atnāk simti, tad tāda baznīca ir vajadzīga. Tā nav. Nīcgales katoļu draudze ir dzīva draudze. Mēs sanākam svētdienās, svinam Baznīcas un draudzes svētkus. Nāk ģimenes un iesaistās visi – gan vecāki, gan bērni. Mums ir notikušas rekolekcijas, katehēze, nometnes ar Tiberiādas brāļu kopienu, Euharistiskā Jēzus kongregācijas māsām un citu draudžu priesteriem. Ejam svētceļojumos uz Aglonu kopā, iesim arī šogad ar Līksnas draudzes ticīgajiem. Mums ir vairāki aktīvi jaunieši, viņi piedalās ministrantu nometnē, tāpat šovasar dosies uz Bosniju, lai piedalītos Pasaules jauniešu festivālā. Draudzē darbojas ērģel-

niece Evelīna un neliels ansamblis. Mēs esam arī apzinājuši, ko varam un ko nevaram, piemēram, draudze vairs nespēj uzturēt baznīcas teritoriju. Jūs redzat, ka apkārt baznīcai nav vairs žoga un koku, ir tikai zālīte. Tādu plašu teritoriju ir vieglāk uzturēt, arī dievnams kļuvis redzamāks. Tagad notiek paaudžu maiņa arī mūsu draudzē, redzu, ka baznīcu solos nav vairs vienas, otras «babeņas»... – devušās uz kapu kalniņu. Tie, kuru nav baznīcā, ir steigīgi vai nav sapratuši, ka baznīca ir tā vieta, kur tu vari satikt Dievu un tuvāko.»

Vaicāta, kāds ir nīcgāliešu pienesums katoļu draudzei, Sanita pastāstīja, ka nīcgālieši uztur kārtībā dievnamu (mazgā, tīra, sapoš), iesaistās draudzes dzīvē (tie ir gan svētdienu un svētku dievkalpojumi, gan pasākumi, kas lielākoties notiek draudzes mājā, un arī šo ēku uztur paši ticīgie), atbalsta draudzi ar ziedojumiem.

Atvadoties Sanita neslēpa savu pārliecību «Es ticu, ka Nīcgales katoļu draudze atkal piedzīvos kāpienus augšup. Cilvēkam ir vajadzīgs Dievs, un Viņu var satikt mūsu skaistajā Nīcgales katoļu baznīcā.»

Pavadot Nīcgales ciemā vienu dienu, var saņemt bērnu sveicienus. Viņi skolas brīvlaikos bieži ieskrien Nīcgales pagasta Tautas bibliotēkā spēlēt paslēpes vai radoši padarboties. Te, pagasta centrīnā, var sastapt mazdārziņu čaklos ravētājus, bet ielās ieraudzīt lielos traktoros, kas dodas pēc kārtējās siena ruļļu kravas. Nīcgale ir dzīva un dzīvo, varbūt rāmākā ritmā nekā pilsētas. Uzrunātie nīcgālieši bija vienisprātis, ka Nīcgales lielākā vērtība ir tās cilvēki un tas, ka nīcgālieši mīl Nīcgali. (P.S. Paldies par atbalstu raksta tapšanā Nīcgales pagasta Tautas bibliotēkas vadītājai Žaklīnai Teilānei!)

Projektu līdzfinansē Latvijas Mediju atbalsts fonds par valsts budžeta līdzekļiem. Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise», Grani.lv

MAF
Mediju atbalsta fonds